

Nd.

113. Frumvarp

til laga um viðauka við lög um skipströnd 14. janúar 1876.

(Eftir 2. umr. í Nd.).

1. gr.

Pá er strandað skip hefur legið á strandstaðnum eitt ár frá því er strandið varð, og eigi verið selt við opinbert uppboð, samkvæmt strandlögum, sökum ákvörðunar eiganda um að annast björgunina sjálfur, getur lögreglustjóri látið selja flakið og annað það, er skipinu fylgir og finst á strand-

staðnum, við opinbert uppboð, ef óráðlegt þykir, af ástæðum er almenning varða, að láta það liggja lengur óselt, sbr. þó 4. gr.

2: gr.

Uppboð, er haldin verða samkvæmt 1. gr., skal löggreglustjóri jafnan tilkynna þeim, er lýst hafa eignarrjetti að skipinu, og öðrum, er þar hafa hagsmunu að gæta, ef kunnugt er um heimilisfang þeirra. Að öðrum kosti skal ræðismanni eða öðrum hjerlendum umboðsmanni þess lands, þar sem skipið átti heima, svo og hjerlendum umboðsmanni ábyrgðarsala, gjört aðvart um uppboðið. Andvirði hins selda, að frádegnum uppboðskostnaði og öðrum kostnaði, greiðist þeim, er sannar eignarrjett sinn samkvæmt ákvæðum 23.—24. gr. strandlaganna.

3. gr.

Í söluskilmálum við uppboð samkvæmt 1. gr. sem og við uppboð á strönduðu skipi samkvæmt strandlögunum, skal það ákvæði sett, að skipsleifar, sem eigi eru fluttar burt úr fjörunni, þá er 2 ár eru liðin frá því er skipið strandaði, teljist óskilafje og verði eign fjörueiganda.

4. gr.

Nú hefur eigandi eða ábyrgðarsalar strandaðs skips hafið björgun áður en ár sje liðið frá því er strandið varð og gefið löggreglustjóra til kynna, að björguninni verði haldið áfram að árinu liðnu, og skal þá eigi haldið uppboð samkvæmt 1. gr., heldur er hlutaðeigendum heimilt að halda björguninni áfram um alt að tveggja ára tíma frá því er strandið varð, en þá verður flakið eign fjörueiganda samkvæmt 3. gr. En sýni eigandi eða ábyrgðarsalar stjórnarráðinu fram á, að örðugleikum hafi verið bundið að ljúka björguninni á tveim árum og lýsi því jafnframt yfir, að þeir vilji halda björguninni áfram, skal þeim þó veittur nægur frestur til þess. Þegar eins stendur á, getur uppboðskaupandi samkvæmt 3. gr. fengið samþykki stjórnarráðsins til nauðsynlegrar framlengingar á björgunarfresti, þeim sem þar er áskilinn.

5. gr.

Nú sekkur skip þar sem af því getur stafað hætta eða verulegur farartáldi fyrir siglingar og sjósókn, og getur stjórnarráðið þá látið auðkenna staðinn; jafnframt skal það spyrja þann, er tilkall á til flaksins, hvort björgunar-tilraunir verði gjörðar, og gjöra honum um leið aðvart um, innan hvers tíma flakið skuli gjört óskaðvænt.

Hafi stjórnarráðið eigi getað tengið vitneskju um, hver tilkall á til flaksins, eða ef hann vill eigi gjöra það óskaðvænt samkvæmt fyrirsogn stjórnarráðsins, getur það sjálfst látið gjöra flakið óskaðvænt. Einnig getur stjórnarráðið látið gjöra flak óskaðvænt þegar eftir strandið eða skipbrotið, ef slik ráðstöfun verður að teljast óhjákvæmileg nauðsyn sökum þeirrar hættu, er stafar af flakinu.

6. gr.

Til tryggingar fyrir útgjöldum við yfirvaldaráðstafanir samkvæmt 5. gr.

er skipið og það, sem því fylgir, og enda farmurinn, ef hann er þess eðlis, að af honum stafi hæfta eða verulegt óhagræði fyrir siglingar og sjósókn. Stjórnarráðið getur því látið gjöra kyrsetning á þessum munum og skal gjörðinni haldið til dóms við sjódóm strandstaðarins. Hafi stjórnarráðið látið gjöra flak óskaðvænt og sje nokkru bjargað af skipi eða skipsgögnum má selja það við opinbert upphoð, og taka kostnaðinn af andvirðinu án undangenginnar kyrsetningargjörðar.